ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 14ης Ιουλίου 1994 *

Στην υπόθεση Τ-584/93,

Olivier Roujansky, κάτοικος Μπορντώ, εκπροσωπούμενος από τον Pierre Alt, δικηγόρο Sarreguemines,

προσφεύγων,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπουμένου από τον Jean-Paul Jacqué, διευθυντή της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Bruno Eynard, διευθυντή της Διευθύνσεως Νομικών Υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού,

στο πλαίσιο της οποίας ζητείται από το Πρωτοδικείο, αφενός, να κηρύξει ανυπόστατη, ή τουλάχιστον άκυρη, τη δήλωση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 29ης Οκτωβρίου 1993, η οποία είχε ως αποτέλεσμα τη γνωστοποίηση στους υπηκόους της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας του ότι η Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση θα ετίθετο σε ισχύ την 1η Νοεμβρίου 1993 και, αφετέρου,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

να διαπιστώσει την ακυρότητα της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως αυτή ίσχυε στις 7 Φεβρουαρίου 1993, καθώς και της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως αυτή τροποποιήθηκε με τις δηλώσεις της Δανίας.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. L. Cruz Vilaça, Πρόεδρο, C. P. Briët, A. Καλογερόπουλο, D. P. M. Barrington και J. Biancarelli, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 4 Ιανουαρίου 1994, ο προσφεύγων άσκησε, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ, προσφυγή με την οποία ζητεί:

— να κηρυχθεί «απολύτως ανυπόστατη» ή, τουλάχιστον, άκυρη η δήλωση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 29ης Οκτωβρίου 1993, η οποία είχε ως αποτέλεσμα τη γνωστοποίηση στους υπηκόους της Ευρωπαϊκής Οικονομικής

Κοινότητας του ότι η Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση θα ετίθετο σε ισχύ την 1η Νοεμβρίου 1993·

— να κηρυχθεί άκυρη η Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως ήταν διατυπωμένη στις 7 Φεβρουαρίου 1992, και η Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως τροποποιήθηκε με τις δηλώσεις της Δανίας.

2 Η προαναφερθείσα δήλωση της 29ης Οκτωβρίου 1993 έγινε από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, το οποίο συνεδρίασε στις Βρυξέλλες επ' ευκαιρία της θέσεως σε ισχύ της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Το πρώτο της εδάφιο, όπως δημοσιεύθηκε, κυρίως, ως παράρτημα στην Europolitique αριθ. 1899 της 3ης Νοεμβρίου 1993 έχει ως εξής: «Την 1η Νοεμβρίου 1993, ημερομηνία θέσεως σε ισχύ της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, η Ευρώπη έκανε ένα σημαντικό βήμα. Σημαντικό τόσο λόγω του περιεχομένου της ίδιας της Συνθήκης όσο και λόγω της έντονης κριτικής που προκάλεσε η επικύρωσή της.»

3 Η θέση σε ισχύ της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση με ημερομηνία 1η Νοεμβρίου 1993 αποτελεί τη συνέχεια της ανακοινώσεως της Ιταλικής Δημοκρατίας προς τα Υψηλά Συμβαλλόμενα Μέρη, με την οποία διαπιστώθηκε, σύμφωνα με το άρθρο R της Συνθήκης, η κατάθεση και του τελευταίου επικυρωτικού εγγράφου από τα υπογράψαντα κράτη.

4 Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως προέτεινε, με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία στις 10 Φεβρουαρίου 1994, σύμφωνα με το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, ένσταση απαραδέκτου.

5 Με υπόμνημα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 9 Μαρτίου 1994, ο προσφεύγων υπέβαλε τις παρατηρήσεις του σχετικά με την ένσταση απαραδέκτου.

6 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 18 Απριλίου 1994, ο προσφεύγων ζήτησε όπως, δυνάμει του άρθρου 51 του Κανονισμού Διαδικασίας, η υπόθεση παραπεμφθεί στην ολομέλεια του Πρωτοδικείου προκειμένου αυτή να την εξετάσει, ενόψει, ειδικότερα, του άρθρου 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για τη Διασφάλιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών.

7 Δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, η διαδικασία σχετικά με την ένσταση απαραδέκτου συνεχίζεται προφορικώς εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) κρίνει ότι έχει αρκούντως διαφωτισθεί από τα στοιχεία της δικογραφίας και αποφασίζει ότι δεν συντρέχει λόγος ούτε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία ούτε να προτείνει την παραπομπή της υποθέσεως στην ολομέλειά του.

Λόγοι και επιχειρήματα των διαδίκων

8 Προς στήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων προβάλλει πέντε λόγους: πρώτον, την αναρμοδιότητα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου· δεύτερον, την ανυπαρξία ελέγχου της νομιμότητας της καταθέσεως των επικυρωτικών εγγράφων πριν από την εφαρμογή της Συνθήκης· τρίτον, το νομικώς ανυπόστατο της καταθέσεως των επικυρωτικών εγγράφων της Γαλλικής Δημοκρατίας κατόπιν της αρνήσεως του Βασιλείου της Δανίας, στις 18 Μαΐου 1993, να επικυρώσει τη Συνθήκη όπως ήταν διατυπωμένη στις 7 Φεβρουαρίου 1992· τέταρτον, την παράβαση του άρθρου 236 της Συνθήκης ΕΟΚ· πέμπτον, τον μετασχηματισμό της Κοινότητας σε μια «οντότητα μη-δικαίου».

9 Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως ισχυρίζεται, με την ένστασή του απαραδέκτου, ότι η προσφυγή δεν πληροί καμιά από τις προϋποθέσεις παραδεκτού του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης. Πρώτον, η προσβαλλομένη δήλωση δεν έχει ως συντάκτη της Όργανο της Κοινότητας και, επιπλέον, καθώς πρόκειται για πράξη του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, η πράξη αυτή δεν εμπίπτει, δυνάμει του άρθρου 31 της Ενιαίας Ευρωπαϊκής Πράξεως, που ίσχυε

κατά τον χρόνο γενέσεως της προσβαλλομένης δηλώσεως, στη δικαιοδοσία του κοινοτικού δικαστή. Δεύτερον, η δήλωση του Ευρωπαϊκή Συμβουλίου δεν αποτελεί προσβλητέα πράξη διότι δεν παράγει από μόνη της κανένα έννομο αποτέλεσμα. Τρίτον, η προσβαλλομένη δήλωση δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απόφαση της οποίας ο προσφεύγων είναι αποδέκτης ή ως απόφαση η οποία, καίτοι εκδοθείσα υπό τη μορφή κανονισμού, τον αφορά άμεσα και ατομικά.

10 Στις παρατηρήσεις του σχετικά με την ένσταση απαραδέκτου, ο προσφεύγων ισχυρίζεται, ιδίως, ότι η προσφυγή του δεν στρέφεται κατά πράξεως του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως αλλά κατά της δηλώσεως του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 29ης Οκτωβρίου 1993.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

11 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, κατ' αρχάς, ότι η υπό κρίση προσφυγή ακυρώσεως έχει ως αντικείμενο, αφενός, τη δήλωση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 29ης Οκτωβρίου 1993 και, αφετέρου, την ίδια τη Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση.

12 Όσον αφορά, πρώτον, το αίτημα διαπιστώσεως του ανυποστάτου ή ακυρώσεως της δηλώσεως του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, το Πρωτοδικείο επισημαίνει, πρωτ' απ' όλα, ότι οι πράξεις του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου δεν περιλαμβάνονται, βάσει του άρθρου 173, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, μεταξύ αυτών των οποίων η νομιμότητα μπορεί να ελέγχεται από τον κοινοτικό δικαστή.

13 Στη συνέχεια, πρέπει να υπομνηστεί ότι το άρθρο 31 της Ενιαίας Ευρωπαϊκής Πράξεως, που ίσχυε κατά τον χρόνο γενέσεως της προσβαλλομένης δηλώσεως,

ρητώς αποκλείει την εφαρμογή, επί του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, των διατάξεων της Συνθήκης ΕΟΚ των σχετικών με την αρμοδιότητα του κοινοτικού ενδίκου οργάνου. Στο άρθρο της Λ, η Συνθήκη περί της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εμμένει επί του αποκλεισμού αυτού.

14 Εξ αυτού έπεται ότι το Πρωτοδικείο δεν είναι αρμόδιο να κρίνει τη νομιμότητα της δηλώσεως του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, και τούτο χωρίς να παρίσταται ανάγκη να αποφανθεί επί των λοιπών κεφαλαίων της ενστάσεως απαραδέκτου που έχει προτείνει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

15 Προκειμένου, δεύτερον, περί του αιτήματος με το οποίο ζητείται να κηρυχθεί άκυρη η Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, πρέπει να σημειωθεί ότι η Συνθήκη αυτή δεν αποτελεί πράξη Οργάνου της Κοινότητας κατά την έννοια των άρθρων 4 και 173 της Συνθήκης και ότι, κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο δεν είναι αρμόδιο να κρίνει τη νομιμότητα των διατάξεών της, (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Απριλίου 1988, 31/86 και 35/86, LAISA και CPC España κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 2285, σκέψη 18).

16 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο είναι αναρμόδιο να εκδικάσει την υπό κρίση προσφυγή ακυρώσεως και ότι, κατά συνέπεια, η προσφυγή αυτή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

17 Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων ηττή-

θηκε και υπήρξε σχετικό αίτημα, πρέπει αυτός να καταδικαστεί στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, συμπεριλαμβανομένων και αυτών του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 14 Ιουλίου 1994.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. L. Cruz Vilaça